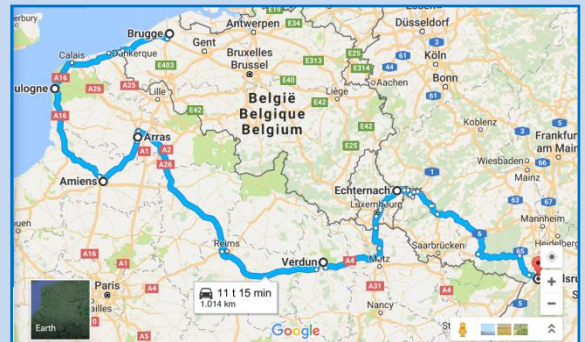

Vores efterårstur 2(2): Nordfrankrig og Luxembourg

Fra Amiens til Verdun og Echternach

Fortsættelse af del 2 (1): Vi forlader Amiens med målet Verdun. Det er en by, der er tæt knyttet til Første Verdenskrig. Man bør måske lige kigge forbi den, når man nu er i området, selv om slagmarksturisme ikke har højeste prioritet hos os. Man bliver så bedrøvet af det og er lige ved at miste troen på menneskeheden.

Vores første stop på vej mod Verdun bliver **Arras**. Ifølge vores turguide skulle det være en af de smukkeste byer i Nordeuropa. Altså, der MÅ vi da stoppe op.

Vi finder en autocamper-parkeeringsplads os marcherer løs mod centrum. Her åbner sig to store pladser, hvis huse med de høje arkadebuer giver tydelige flamske associationer. Indrømmet: fascinerende og harmonisk bybillede hele vejen rundt.

Arras.

Da vi fortsætter, møder vi uforvarende de første slagmarker fra 1. verdenskrig. Vi standser igen og konstaterer til vores store forbavselse, at vi her befinder os på kanadisk territorium. "Hallo, how are you?" hilser en sød ung pige ved indgangen, da vi passerer porten.

←En af de mange kranse af papir-valmuer (*poppies*), der er symbol for dem, som faldt i slag i Flandern. "*In Flanders field the poppies blow / Between the crosses, row on row*", skrev den canadiske digter John McCrae (d. 1918) derom (jfr. Gyldendals Store Danske). Pludselig bliver krigen meget nærværende.

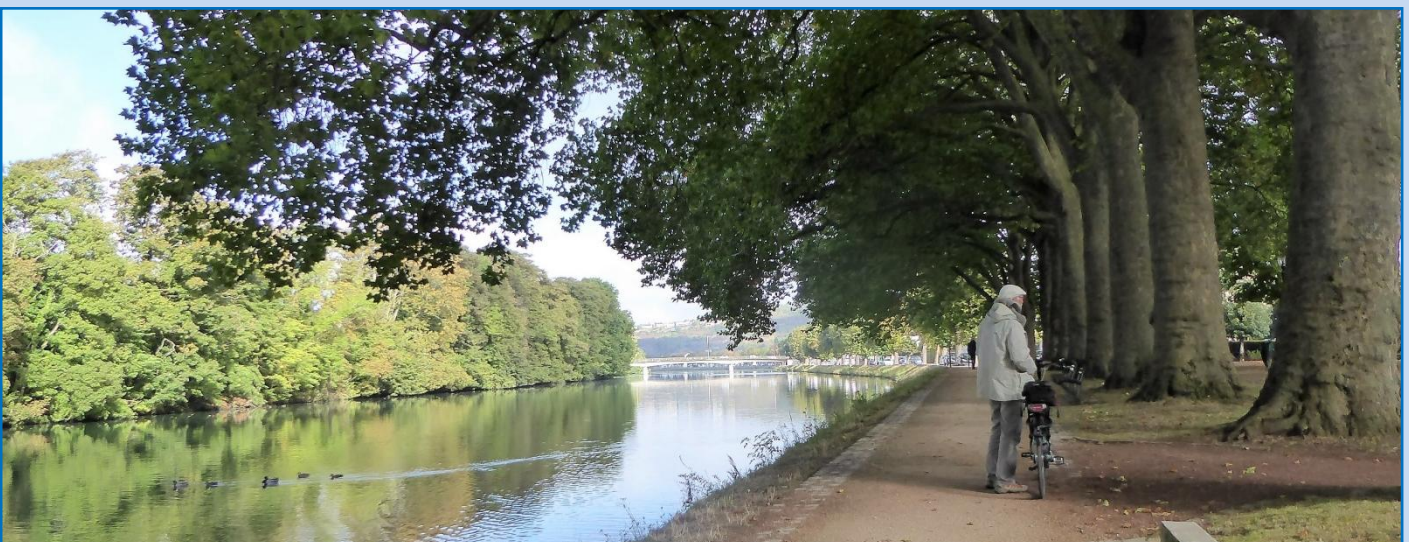

Skyttegrav og en slagmark med resterne af et træ, helt fra dengang. Og en poppykrans.

Så er vi i **Verdun**. I forvejen ved vi, at der også her foregik en af 1. verdenskrigs største og mest blodige slag. Men vi er ikke forberedt på, hvor meget krigen stadig fylder i byens selvforståelse - også som markedsføringsparameter i turistisk øjemed.

På vores vej til campingpladsen (ACSI) passerer vi de mægtige bastioner til det store Vauban-citadel. Her står nogle autocampere; egentlig kunne vi holde dem med selskab, foretrækker imidlertid atter engang campingpladsens velordnede infrastruktur med el, toilet, vand og tømningmuligheder.

Slagmarksturisme er som sagt ikke min kop the. Alligevel overgiver vi os og tager på cykeltur op til baglandet. I vores turguide er der endda et specielt kort over både slagmarkernes beliggenhed og de forskellige mindesmærker, markeret med højeste antal sightseeing-stjerner. Vi tramper afsted↓.

Landskabet er meget kuperet, det er lige før vores el-cykler ikke kan klare mosten, når det går så stejlt op ad bakke. Undervejs passerer vi flere steder med underjordiske skjulesteder. Plancher fortæller, hvordan livet formede sig dér. Det er hård kost og svært, ikke at blive berørt af, selv om der ikke er særligt meget tilbage at se på. Her er vi ved en af dem: "De fire skorsten"↓.

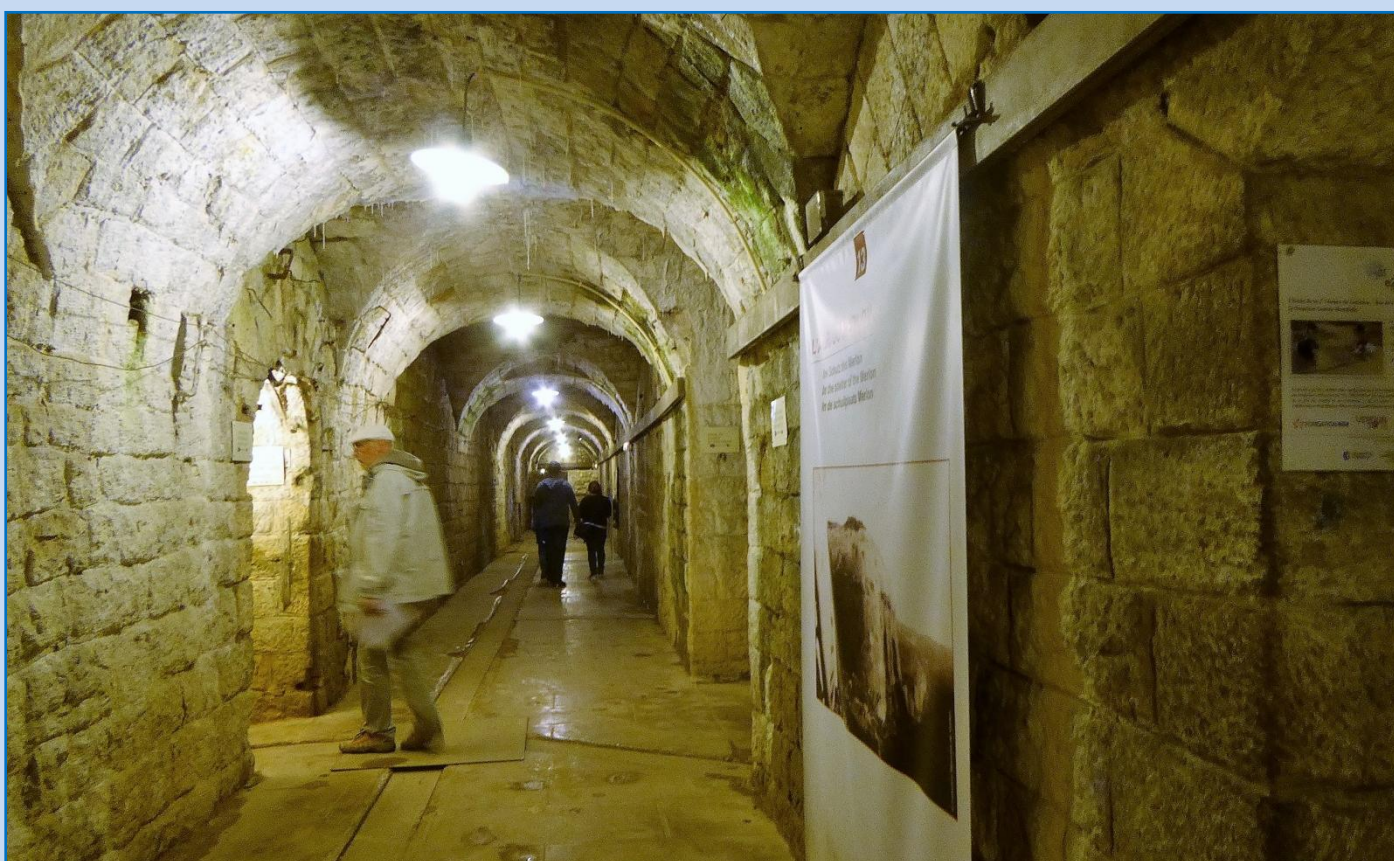
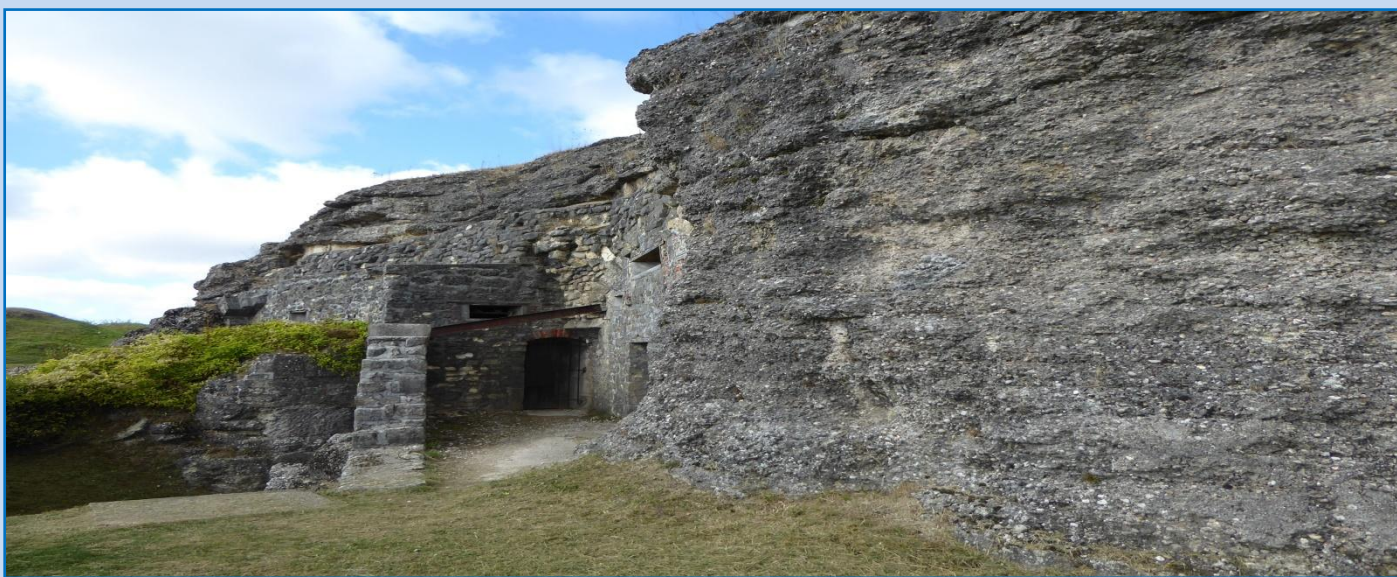

Hovedmonumentet for slagmarksregionen er det gigantiske **Ossuaire du Douaumont** - benhuset til mere end 130.000 ukendte soldater↓. Det fylder godt i landskabet med en længde på 137 m og et centralt tårn på 46 m. For foden af det taler de hvide kors til minde om 15.000 faldne deres eget ordløse men alligevel rungende sprog.

Tæt ved Ossuairen findes **Fort de Douaumont**, der også er mindesmærke nu og kan besigtiges. Nu vi er omringet af krigens historie er det selvfølgelig et must.

Fortet blev bygget i 1885 og ligner et klippemassiv udefra↓ men er næsten en hel underjordisk by med endløst lange gange↓↓ og et utal af rum med mange forskellige funktioner. Vi tager en dyb indånding og begiver os i dets mørke indre.

Fortet har flere niveauer. Her et eksempel på et "badeværelse" ↓↓.

Kanontårnskupler↑. Bagved fortet igen slagmarker, gennempløjet af kratere fra granatindslag↓.

Vi forsøger at finde landsbyen Douaumont, der blev udslettet under de heftige kampe her. Også dette et mindesmærke - men der er næsten ikke noget tilbage, kun nogle græsbevoksede murbrokker, så vi leder længe, inden vi finder stedet.

Men nu skal vi altså hjem, vi har fået nok af slagmarker. Til selve byen Verdun ser vi ikke så meget, men kommet ned fra højderne skal vi lige finde en plads til at holde en stærkt forsinket frokostpause. Vi finder en bæk over for turistkontoret på udkanten af byparken. Her opdager vi en lille rosenhave; rosernes navne har alle referencer til 1. verdenskrig. Rosen "Peace" er også.

En øl i den sene sol gør godt↑. Vores parcel fra den anden side af den lille sø↓. Flot men lidt snæver.

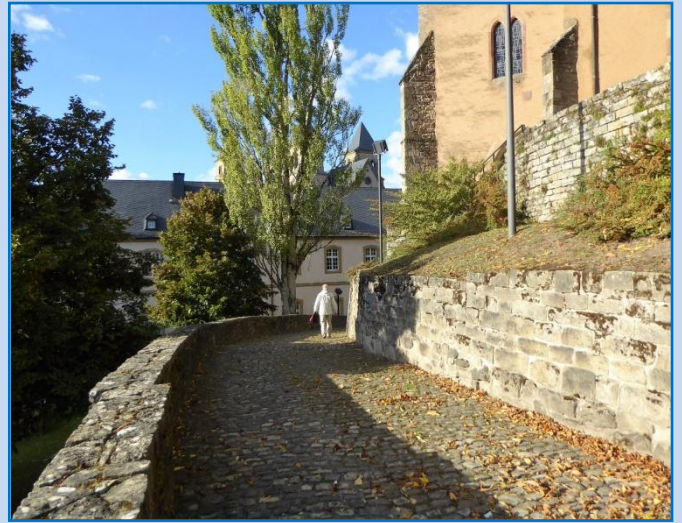

På landevjen igen↓, nu mod [Luxemburg](#). En medcampist har anbefalet os byen Echternach, og det bekræfter os i vores egne planer. Byen ligger i den "Lille Luxemburgske Schweiz", hvilket tyder på flot natur, og har også et gammelt kloster, hvilket tyder på et vist historisk *ambiente*.

Fremme. Her tales et i mine ører fremmedartet tungemål: *luxemburgensk*. Heldigvis dog også tysk, og så kan vi jo godt være med igen. Vi er et stenkast fra den tyske grænse. Det centrale torv i Echternach↓. Man skimter det kuperede landskab bagved.

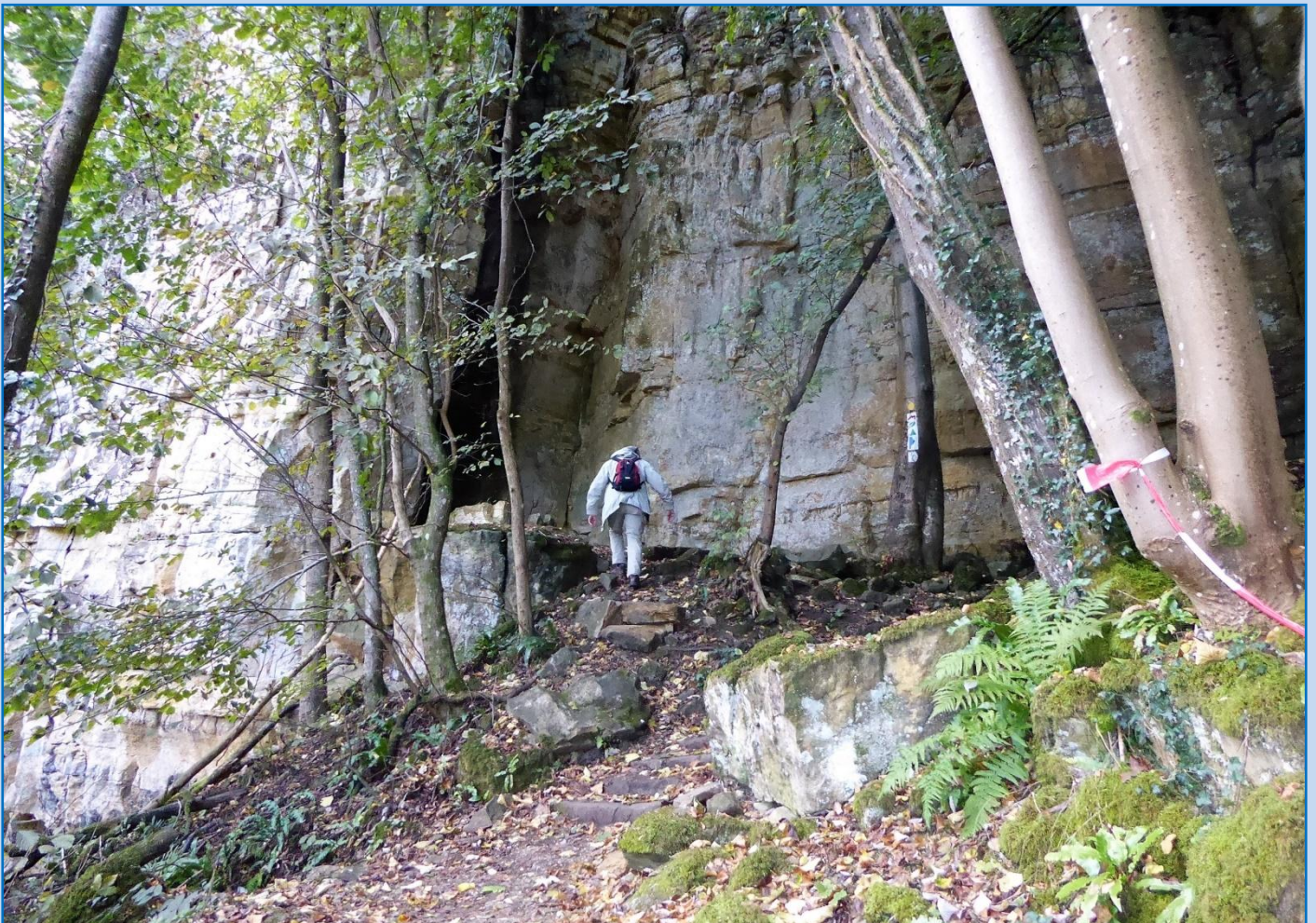

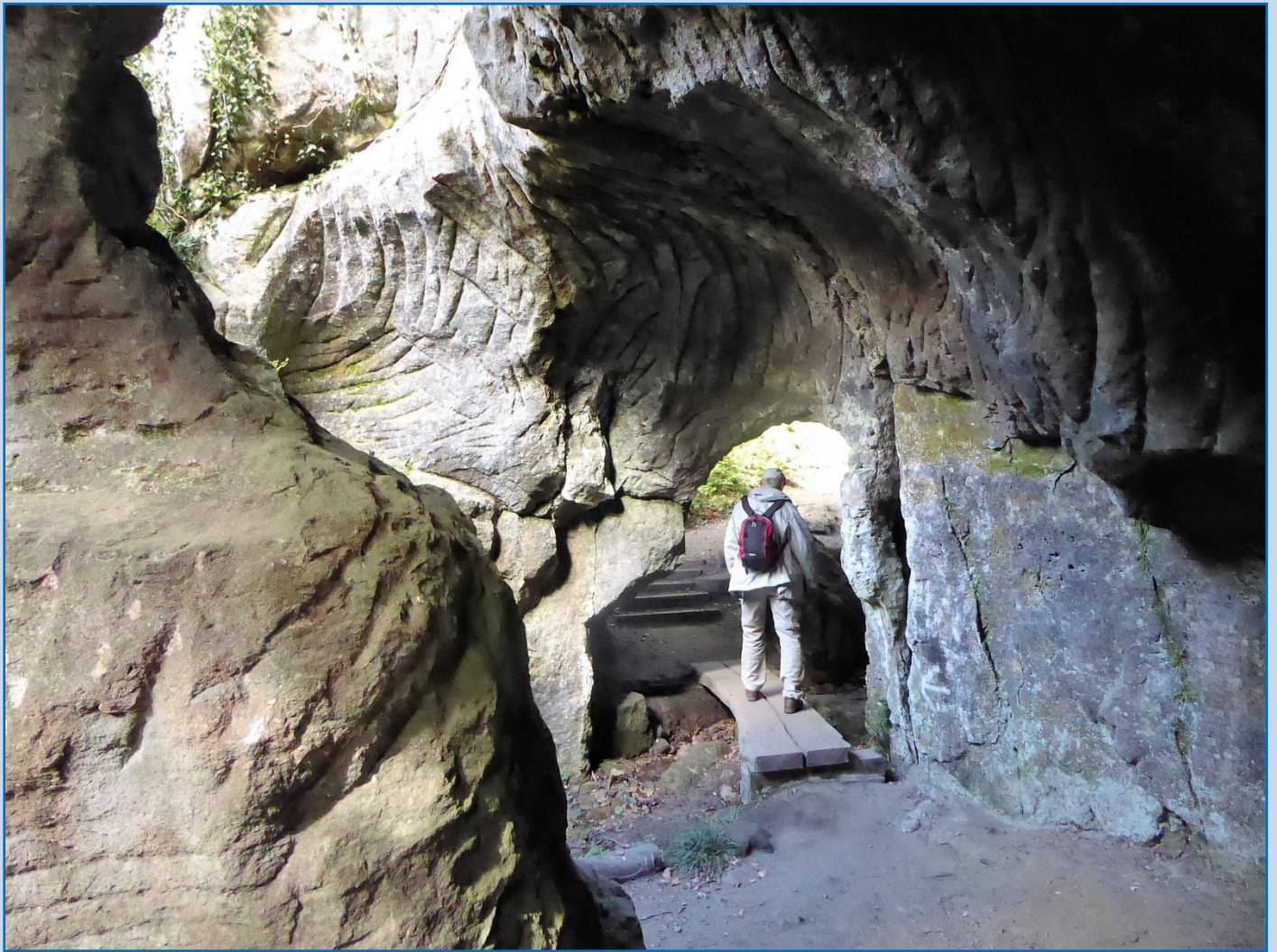
Impressioner fra Echternach, der med sin klosterkirke er Luxemburgs ældste by. Bykernen har et vist historisk flair, men heller ikke mere.

Tyskland ligger i gåafstand lige ovre på den anden side af floden Sauer↓. Der skal bare lige krydses en bro. Det gør vi et par dage senere, da vi igen forlader Luxembourg. Men først skal vi på motionstur i bakkerne. En vandre-sti afgår lige i nærheden af pladsen og ser lovende ud.

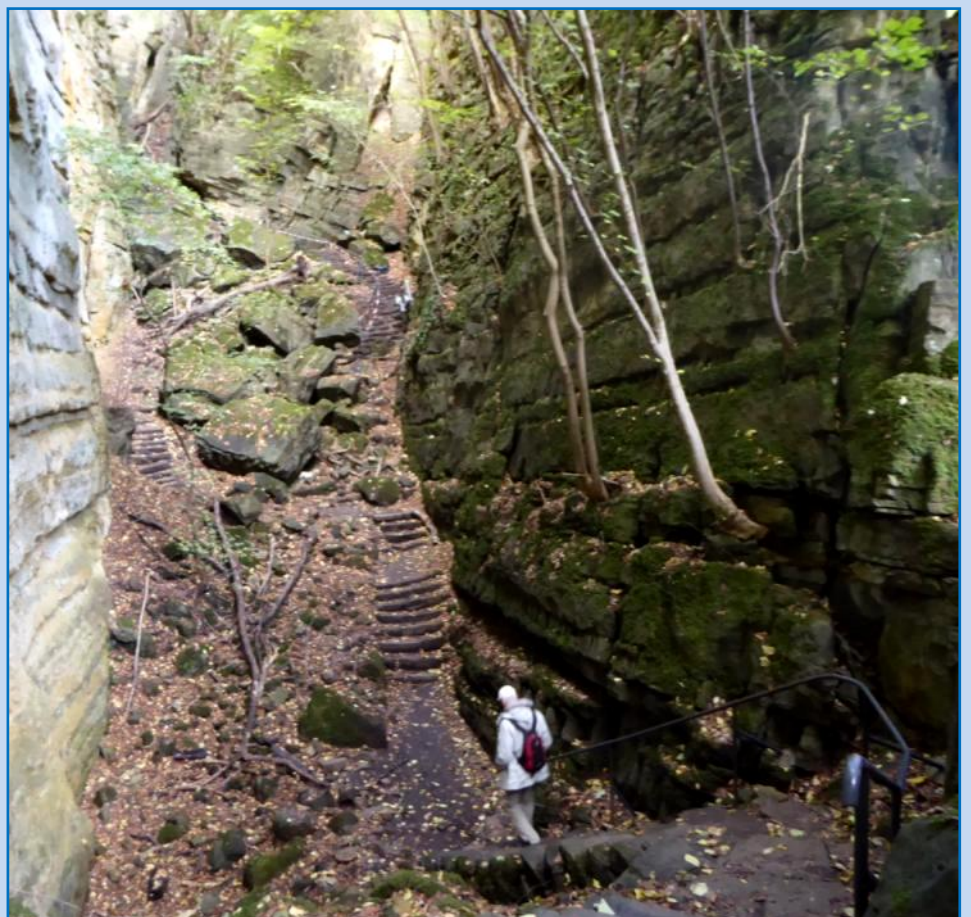
Vandringen begynder umiddelbart bag ved campingpladsen og fører gennem vildt klippeterræn.

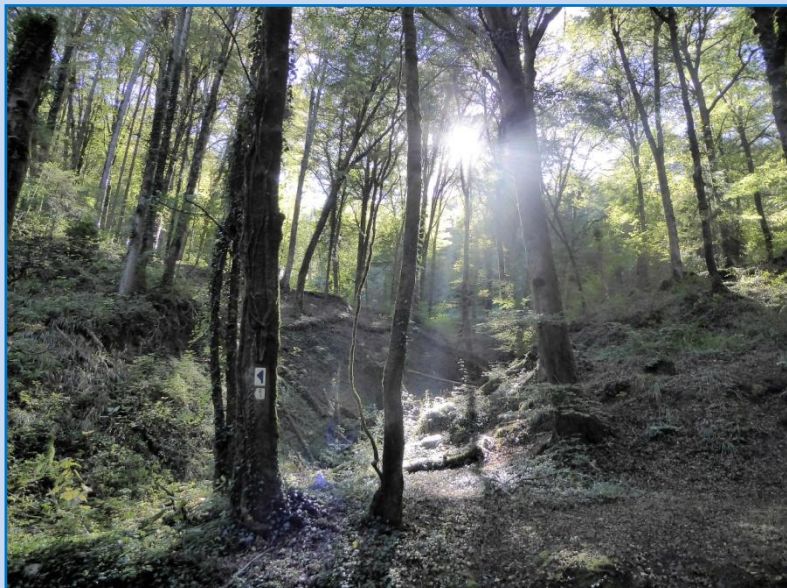
Det går op og ned, til tider ret stejlt. Selv om det er solskin, når solen ikke rigtigt at trænge igennem løvhængen, så her er lidt dystert. De store klipper understreger den mytiske stemning af eventyr og Ringenes Herre.

Det er godt, jeg har taget vandrestavene med. De afbøder knæernes belastning.

Her skal vi igennem. Tydelige afmærkninger viser vej.

På et tidspunkt er vi tilbage. Nu er det af med vandrestøvlerne og op på tørresnoren med de tykke sokker. Stolene er kørt i stilling i solen, belønningsøllerne venter. Dette var så afslutningsbedriften på vores Benelux-tur. Næste dag går det over grænsen til Tyskland med Karlsruhe som mål.

Men eventyret er alligevel ikke helt slut endnu. Et sted undervejs ser vi en afvisning mod noget, der hedder "Hunnenburg" - hunnernes borg. Nysgerrigt følger vi pilene ad småveje - med autocamper er man jo flexibelt - og er spændte på, hvad der venter os. Ved vejs ende forefinder vi en stor

parkeringsplads, og efter en lettere Hymer-frokost går vi på opdagelse. En informationstavle hjælper os på vej.

Efter en længere (kedelig) gåtur gennem skoven når vi frem. Hunnenburg viser sig at være resterne af en keltisk ringvold og fremstår i dag som en enormt høj, mange hundrede meter lang stendynge, tidsmæssigt sådan ca. fra århundredet før vor tidsregning. En antydning af en trappe fører os op til

toppen.

Stenvolden fortsætter længere, end blikket kan følge. Der er en rundvej uden om den, men vores nysgerrighed er tilfredsstillet nu, og vi skal jo også videre.

Sidst på eftermiddagen når vi frem til Karlsruhe, og efter nogle dage hos familien går turen hjem mod Danmark. Et lille intermezzo bliver vi dog ikke sparet for: I de små morgentimer, inden vi skal bryde op nordpå vågner vi, fordi vi fryser. Ingen varme. Fejl på anlægget? Næ næ, gasflasken er tom - og det er nummer to også. Ups - vi havde lullet os ind i den fejlagtige tro, at vores gasreserve var større end den faktisk var!! At kunne bytte danske gasflasker i Tyskland er som bekendt ikke nået frem til EU-harmonisering endnu. Problemet er, at vi nærmer os midten af oktober, og det er blevet koldt. Ikke godt.

Det var så mening, at vi skulle fejre Gerts fødselsdag, der ligger omkring det aktuelle tidspunkt, med et sidste par hyggeovernatninger i maleriske Hannoversch Münden. Det med hyggen må vi skrotte, så det bliver en hurtig overnatning længere nordpå, hvor vi pakker os ind i dyne og tæpper og flere lag tøj for at overleve en nattemperatur, der strejfer de 0 grader. Fødselsdagsmiddagen spiser vi en dag for tidligt på en dejligt opvarmet restaurant, fødselsdagens morgenkaffe bliver tilberedt i kulden uden for på vores Trangia og indtaget i kulden indenfor. Hele situationen mangler ikke en vis absurd komik (især bagefter). Og så går det ellers i en hulens fart op til Fleggaard, hvor vi kan bytte gasflaskerne til en meget lavere pris, end vi er vant til - held i uheld.

En allersidste overnatning skulle være på stellpladsen i Harrislee, men den kan vi ikke finde, derfor bliver det DCU Camping Kollund, inden det går definitivt hjem via Spodsbjerg-Fynshav. En rigtigt dejlig tur er slut.